PP

lwn.

SOO TAI LENG

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, JOHOR BAHRU
AZAHAR MOHAMED PK
[PERBICARAAN JENAYAH NO: 45-45-2002 (4)]
22 OGOS 2005

PROSEDUR JENAYAH: *Prima facie - Pembuktian - Pembuktian kes prima facie di bawah s.302 Kanun Keseksaan - Elemen-elemen penting - Actus reus dan mens rea - Sama ada dibuktikan - Sama ada darjah kebarangkalian atau kemungkinan untuk menyebabkan kematian pada tahap kesalahan bunuh di bawah s. 302 Kanun Keseksaan - Sama ada wujudnya suatu kes prima facie terhadap tertuduh bagi kesalahan yang boleh dihukum di bawah s. 304(a) Kanun Keseksaan - Kanun Prosedur Jenayah, s. 158(1)*

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Kanun Keseksaan - Seksyen 302 - Dituduh dengan kesalahan bunuh di bawah s. 302 Kanun Keseksaan - Prima facie - Elemen-elemen penting - Actus reus dan mens rea - Sama ada dibuktikan - Sama ada darjah kebarangkalian atau kemungkinan untuk menyebabkan kematian pada tahap kesalahan bunuh di bawah s. 302 Kanun Keseksaan - Sama ada wujudnya suatu kes prima facie terhadap tertuduh bagi kesalahan yang boleh dihukum di bawah s. 304(a) Kanun Keseksaan - Kanun Prosedur Jenayah, s. 158(1)*

KETERANGAN: *Keterangan ikut keadaan - Sama ada boleh membuktikan tertuduh menyebabkan kematian - Akuan nazak - Sama ada kenyataan si mati berkaitan dengan sebab kematian atau keadaan-keadaan transaksi yang menyebabkan kematian - Akta Keterangan 1950, s. 32(1)(a)*

Tertuduh telah dituduh dengan kesalahan bunuh di bawah s. 302 Kanun Keseksaan (KK) kerana menyebabkan kematian bekas suaminya, si mati. Mengikut kes pendakwaan, pada 21 Jun 2001, satu pergaduhan telah berlaku antara tertuduh dan si mati yang kemudiannya disusuli dengan kejadian di mana tertuduh menyimbah minyak petrol ke tubuh badan si mati dan menyalakan api sehingga menyebabkan tubuh badan si mati terbakar. Si mati telah memadamkan api tersebut dengan menjiruskan air ke badannya. Kemudian, si mati telah pergi ke rumah jiran (SP5) untuk mendapatkan pertolongan. Adik kepada si mati (SP6) telah membawa si mati ke klinik dan dalam perjalanan, si mati telah memberitahu SP6 bahawa 'tertuduh telah menyiram petrol ke badannya dan

terus membakarnya'. Si mati kemudiannya di hantar dari klinik ke Johor Specialist Hospital dan seterusnya dihantar untuk rawatan di Singapore General Hospital. Di situ, si mati meninggal dunia pada 2 Julai 2001. Untuk membuktikan kes *prima facie* di bawah s. 302 KK pada penutupan kes pendakwaan terhadap tertuduh, pihak pendakwaan mestilah membuktikan semua elemen yang penting seperti (a) si mati telah meninggal dunia; (b) kematian si mati disebabkan oleh perbuatan tertuduh *(actus reus)* dan (c) sama ada tertuduh mempunyai niat atau pengetahuan yang sewajarnya mengikut undang-undang untuk membuktikan tertuduh telah melakukan kesalahan membunuh *(mens rea).*

Diputuskan (perintah seharusnya):

[1] Mengenai elemen pertama, pihak tertuduh tidak mempertikaikan bahawa si mati telah meninggal dunia disebabkan oleh septicaemia due to severe burns. Dengan yang demikian, mahkamah berpuashati bahawa elemen ini telah dibuktikan oleh pihak pendakwaan. (ms 223 f)

[2] Keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan jelas menunjukkan bahawa pada hari yang berkenaan, hanya tertuduh dan si mati berserta tiga orang anak mereka berada di rumah tersebut. Dari testimoni salah satu daripada anak mereka (SP4) beliau telah keluar dari bilik dan ternampak badan si mati dalam keadaan terbakar. SP4 mengesahkan tiada orang lain berada dalam ataupun di luar rumah pada masa itu. Mahkamah menerima keterangan SP4 dan atas sebab tersebut, ditambah pula oleh hakikat bahawa si mati telah pergi ke rumah SP5 untuk meminta pertolongan, mahkamah berpuas hati bahawa keterangan ikut keadaan (circumstantial evidence) jelas menunjukkan bahawa tertuduh yang menyimbah minyak petrol ke badan si mati dan menyalakan api sehingga menyebabkan bahagian tubuh si mati mengalami kebakaran. Elemen kedua *(actus reus)* telah dibuktikan oleh pihak pendakwaan. Sungguhpun tidak ada keterangan secara terus (direct evidence) namun keterangan ikut keadaan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan membuktikan tanpa apa-apa keraguan bahawa tertuduh menyebabkan kematian bekas suaminya itu. (ms 224 b-f & 225 b)

[3] Untuk layak sebagai akuan nazak (dying declaration) di bawah undang-undang dan diterima sebagai bukti, kenyataan si mati mesti berkaitan dengan samada sebab kematian atau keadaan-keadaan transaksi yang menyebabkan kematian sebagaimana yang diperuntukkan dalam s. 32(1)(a) Akta Keterangan 1950. Adalah jelas kenyataan si mati kepada SP6 layak

diterima sebagai bukti kerana ianya merupakan nazak bagi maksud s. 32(1)(a) Akta Keterangan 1950. Kenyataan si mati kepada SP6 adalah sememangnya berkaitan dengan sebab kematian si mati. (ms 225 f & 226 d-e)

[4] Berdasarkan testimoni SP4 dan SP5, mahkamah membuat kesimpulan bahawa tertuduh telah dipukul oleh si mati sebelum tertuduh menyimbah minyak petrol ke badan si mati dan menyalakan api. Ini tidak boleh dijadikan satu pembelaan sepenuhnya menurut undang-undang bagi perbuatan tertuduh itu. Namun ianya perlu diambilkira dalam menentukan *mens rea* tertuduh pada masa yang berkenaan. Sungguhpun keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan mungkin boleh menimbulkan satu syak wasangka bahawa tertuduh mempunyai *mens rea* yang sewajarnya untuk membunuh bekas suaminya itu, namun keraguaan manfaat harus dan hendaklah diberi kepada tertuduh memandangkan keadaan kes ini. (ms 229 g-h & 230 e)

[5] Setelah mempertimbangkan secara keseluruhannya dengan teliti semua keadaan serta keterangan dan pelbagai aspek yang dihuraikan, perbuatan tertuduh menyimbah minyak petrol ke tubuh si mati dan menyalakan api yang menyebabkan kebakaran pada badan si mati tidak dilakukan dengan niat untuk membunuh. Tertuduh tidak berniat hendak menyebabkan kecederaan tubuh badan si mati sebagaimana yang diketahui oleh tertuduh berkemungkinan menyebabkan kematian si mati. Mahkamah juga tidak merasakan perbuatan tertuduh itu dibuat dengan niat untuk menyebabkan kecederaan kepada tubuh badan si mati yang mencukupi dalam keadaan biasa untuk menyebabkan kematian. Pihak pendakwaan gagal untuk membuktikan kes *prima facie* terhadap tertuduh di bawah s. 302 KK. (ms 330 h & 231 a-b)

[6] Pada penutup kes pendakwaan terdapat keterangan yang kukuh untuk menunjukkan bahawa perbuatan tertuduh itu telah dilakukan olehnya dengan niat hendak menyebabkan satu bencana tubuh yang mungkin menyebabkan kematian ke atas si mati. Darjah kemungkinan atau kebarangkalian untuk menyebabkan kematian dalam kes ini sungguhpun tiada pada tahap kesalahan bunuh di bawah s. 302 KK tetapi sebaliknya adalah mencukupi pada tahap kesalahan mematikan orang dengan salah yang tidak terjumlah kepada kesalahan bunuh. Pihak pendakwaan di peringkat penutupan kes telah berjaya mewujudkan suatu kes *prima facie* terhadap tertuduh bagi kesalahan yang boleh dihukum di bawah s. 304(a) KK. Bertindak di bawah s. 158(1) Kanun Prosedur Jenayah, mahkamah memerintahkan supaya pertuduhan asal terhadap tertuduh di bawah s. 302 KK diperturunkan kepada kesalahan di bawah s. 304 (a) KK. (ms 233 a-d)

[7] Kesalahan di bawah s. 304(a) KK adalah satu kesalahan yang serius di mana hukuman maximum yang boleh dikenakan ke atas tertuduh ialah 20 tahun penjara. Akibat perbuatan tertuduh satu nyawa telah hilang. Dengan yang demikian tertuduh sewajarnya dihukum di atas kesalahan yang dia telah lakukan. Mahkamah mempertimbangkan bahawa telah berlaku satu pergaduhan antara si mati dan tertuduh sebelum peristiwa ini berlaku. Berdasarkan keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan, mahkamah mendapati bahawa si mati telah memukul tertuduh sebelum tertuduh menyimbah minyak petrol ke badan si mati. Tertuduh telah melakukan perbuatan yang sedemikian akibat daripada emosinya yang tertekan dan perasaan marahnya terhadap si mati. Tertuduh juga telah mengaku salah apabila mahkamah meminda tertuduhan terhadapnya. Ini menunjukkan bahawa tertuduh telah benar-benar insaf di atas kesalahan yang telah dia lakukan. (ms 235 a)

[Hukuman yang sesuai dan wajar terhadap tertuduh dalam keadaan kes ini adalah penjara lapan tahun dari tarikh dia ditangkap].

Kes-kes yang dirujuk:
Balachandran v. PP [2005] 1 CLJ 85 FC ***(dirujuk)***
Idris v. PP [1960] MLJ 296 ***(dirujuk)***
Looi Kow Chai & Anor v. PP [2003] 1 CLJ 734 CA ***(dirujuk)***
Mohamed Jusoh Abdullah & Anor v. PP [1947] MLJ 130 ***(dirujuk)***
PP v. Nik Mohd Nik Embong [2004] 4 CLJ 426 CA ***(dirujuk)***
PP v. Ravindran [1993] 1 MLJ 45 ***(dirujuk)***
Ram Nath v. State of Madya Pradesh AIR [1953] SC 42 ***(dirujuk)***
Rex v. Kenneth John Ball 35 Cr Apa-apa R 164 ***(dirujuk)***
Tham Kai Yau v. PP [1977] 1 MLJ 174 ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Evidence Act 1950, s. 32(1)(a)
Penal Code, ss. 302, 304(a)

Sumber yang dirujuk:
Augustine Paul, *Evidence Practice and Procedure*, Edisi ketiga, ms 329, 332

Bagi pihak tertuduh - RK Menon; T/n RK Menon & Co
Bagi pihak PP - Valerie Evelyn Aran

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

PENGHAKIMAN

Azahar Mohamed PK:

Tertuduh, Soo Tai Leng telah dituduh dengan kesalahan bunuh di bawah s. 302 Kanun Keseksaan (KK) kerana menyebabkan kematian bekas suaminya, Loh Shin Seng (si mati) pada 21 Jun 2001, jam lebih kurang 6.30 petang di sebuah rumah bernombor 17 Jalan Mutiara 7, Taman Bertuah, Ulu Tiram, Johor Bahru, Johor. Butir-butir pertuduhan terhadap tertuduh berbunyi seperti yang berikut:

> Bahawa kamu pada 21.06.2001, jam lebih kurang 6.30 petang, di rumah alamat No. 17, Jalan Mutiara 7, Taman Bertuah, Ulu Tiram di dalam daerah Johor Bahru, di dalam Negeri Johor Darul Ta'zim, telah melakukan kesalahan bunuh dengan menyebabkan kematian penama Loh Shin Seng, No. K/P: A0404858 dan oleh yang demikian, kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah seksyen 302 Kanun Keseksaan.

Mengikut kes pendakwaan, pada 21 Jun 2001 jam lebih kurang 6.30 petang satu pergaduhan telah berlaku antara tertuduh dan si mati di rumah tersebut. Sungguhpun pada masa yang berkenaan tertuduh dan si mati telah bercerai namun atas permintaan si mati, tertuduh terus tinggal di rumah tersebut yang dimilik oleh si mati bagi menjaga dan memelihara ketiga-tiga anak mereka. Pada masa itu Loh Kok Chun (SP4), anak sulung mereka yang pada ketika itu berumur 11 tahun serta 2 orang adiknya berada dalam rumah tersebut. Pergaduhan itu kemudian telah di susuli dengan kejadian di mana tertuduh menyimbah minyak petrol ketubuh badan si mati dan menyalakan api sehingga menyebabkan tubuh badan si mati terbakar. Si mati telah memadamkan api tersebut dengan menjiruskan air ke badannya. Kemudian si mati telah pergi ke rumah Siew Hoon Sin (SP5), jiran sebelah dengan hanya memakai sehelai tuala untuk mendapatkan pertolongan. Si mati telah memberitahu SP5 apa yang telah berlaku. Seterusnya si mati telah meminjam telefon daripada SP5 untuk memberitahu ayahnya mengenai kejadian yang telah berlaku. Tidak berapa lama kemudian, Loh Shin Siong (SP6), adik kepada si mati telah sampai di tempat kejadian. SP6 terus membawa si mati ke klinik London di Ulu Tiram. Dalam perjalanan si mati telah memberitahu SP6 bahawa tertuduh telah menyiram petrol kebadannya dan terus membakarnya. Sesampai di klinik tersebut, doktor yang bertugas telah menasihatkan supaya si mati di hantar ke Johor Specialist Hospital untuk rawatan lanjut. Si mati kemudian telah dihantar ke hospital tersebut dimana si mati telah di rawat oleh Dr. Cheah Sin Hing (SP8). Rawatan si mati di Johor Specialist Hospital hanya untuk tempoh 12 jam sahaja. Atas kehendak keluarga si mati, pada keesokkan hari, 22 Jun 2001 si mati telah dihantar untuk rawatan seterusnya di Singapore General Hospital. Disitu, si mati telah meninggal dunia pada 2 Julai 2001, jam lebih kurang 9 malam. Bedah

siasat yang yang dilakukan oleh Dr. Teo Eng Swee (SP9) mengesahkan sebab kematian sebagai 'septicaemia due to severe burns'. Itu adalah ringkasan kes pendakwaan terhadap tertuduh.

Untuk membuktikan kes *prima facie* di bawah s. 302 KK pada penutup kes pendakwaan terhadap tertuduh, pihak pendakwaan mestilah membuktikan semua elemen penting yang berikut:

1. si mati telah meninggal dunia;

2. kematian si mati disebabkan oleh perbuatan tertuduh;

3. a) tindakan tertuduh yang menyebabkan kematian si mati itu dilakukan dengan niat untuk menyebabkan kematian, atau

   b) tindakan tertuduh itu dibuat dengan niat untuk menyebabkan kecederaan tubuh badan si mati sebagaimana yang diketahui oleh tertuduh berkemungkinan menyebabkan kematian si mati yang dikenakan kecederaan itu, atau

   c) tindakan tertuduh dibuat dengan niat untuk menyebabkan kecederaan tubuh badan si mati dan kecederaan tubuh badan itu adalah mencukupi dalam keadaan biasa untuk menyebabkan kematian, atau

   d) tertuduh mengetahui bahawa perbuatannya adalah sangat ketara merbahaya sehinggakan ia berkemungkinan akan menyebabkan kematian, dan tertuduh melakukan tindakan tersebut tanpa sebarang alasan untuk mengambil risiko menyebabkan kematian atau kecederaan seperti yang dinyatakan.

Dihadapan saya, tentang elemen pertama, En. RK Menon, peguam yang bijaksana yang mewakili tertuduh tidak mempertikaikan bahawa si mati telah meninggal dunia disebabkan oleh 'septicaemia due to severe burns'. Dengan yang demikian, saya berpuashati bahawa elemen ini telah dibuktikan oleh pihak pendakwaan.

Sekarang saya beralih membincangkan elemen kedua iaitu samada kematian si mati disebabkan oleh perbuatan tertuduh. Elemen penting ini adalah berkaitan dengan isu *actus reus*. En. RK Menon telah menegaskan bahawa tidak ada bukti yang mencukupi untuk membuktikan bahawa perbuatan tertuduhlah yang menyebabkan kematian si mati. Sebaliknya, Pn. Valerie Evelyn Aran, TPR yang bijaksana telah menghujahkan bahawa berdasarkan semua keterangan yang ada pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan bahawa perbuatan tertuduh yang menyebabkan kematian tersebut. Beliau menambah kata bahawa dalam keadaan kes ini tiada siapa lain menyebabkan kematian si mati, melainkan tertuduh sendiri.

Memang benar dalam kes ini tidak terdapat saksi yang tampil kehadapan untuk memberi keterangan bagaimana si mati mengalami kebakaran pada tubuh badannya sehingga menyebabkan si mati kemudian meninggal dunia. Walau bagaimanapun, keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan jelas menunjukkan bahawa pada hari yang berkenaan iaitu 21 Jun 2001, hanya tertuduh dan si mati berserta 3 orang anak mereka berada di rumah tersebut. Keterangan ini datangnya daripada testimoni SP4 yang telah memberi keterangan bahawa pada hari tersebut telah berlaku pergaduhan di antara si mati dan tertuduh. Apabila beliau nampak pergaduhan tersebut, SP4 telah membawa kedua-dua adiknya masuk ke dalam bilik dan kemudian sewaktu keluar dari bilik tersebut beliau nampak badan si mati dalam keadaan terbakar. Pada masa itu SP4 hanya nampak tertuduh sahaja berada dalam rumah tersebut. SP4 mengesahkan tiada orang lain berada dalam ataupun di luar rumah pada masa itu. SP4 juga nampak si mati cuba untuk memadamkan api dengan menyimbah air ke badannya. Sewaktu semua ini berlaku, tertuduh ada bersama di situ tetapi dia tidak membuat sebarang tindakan untuk membantu si mati memadamkan api tersebut. Sungguhpun terdapat sedikit percanggahan dan ketakkonsisten dalam keterangan SP4, namun pada pandangan saya, ini tidak bermakna semua keterangan beliau tidak boleh diterima langsung. Saya memahami keadaan yang dialami oleh saksi ini yang dikehendaki memberi keterangan terhadap ibunya sendiri mengenai kematian ayahnya. Saya mempercayai dan menerima keterangan SP4 mengenai apa yang berlaku pada masa yang berkenaan yang telah saya bentangkan sebentar tadi. Atas sebab tersebut dan ditambah pula oleh hakikat bahawa si mati telah pergi kerumah SP5, jiran sebelah rumahnya untuk meminta pertolongan, saya berpuashati bahawa keterangan ikut keadaan (circumstantial evidence) jelas menunjukkan bahawa tertuduh yang menyimbah minyak petrol ke badan si mati dan menyalakan api sehingga menyebabkan bahagian tubuh badan si mati mengalami kebakaran. Dengan berlatarbelakangkan faktor ini, saya menolak samasekali kemungkinan bahawa si mati sendiri yang membakar dirinya. Selain itu, saya juga telah menimbangkan bentuk kecederaan yang dialami oleh si mati. Apa yang hendak saya nyatakan ialah keadaan kes ini sebelum dan selepas kejadian yang tidak dapat dipertikaikan jelas menunjukkan bahawa tertuduh terlibat secara langsung menyebabkan kematian si mati. Dalam hubungan ini, saya bergantung kepada keputusan kes *Idris v. PP* [1960] MLJ 296. Dalam kes tersebut, tertuduh yang terbabit didapati bersalah dan dihukum mati oleh Mahkamah Tinggi kerana kesalahan membunuh bekas isterinya. Keterangan terhadap tertuduh tersebut hanya berasaskan keterangan ikut keadaan. Mahkamah Rayuan pada ketika itu telah menolak rayuan tertuduh dan tentang keterangan ikut keadaan, mahkamah itu berkata seperti yang berikut:

> Circumstantial evidence should be such that when you look at all the surrounding circumstances, you find such a series of undersigned, unexpected coincidences that, as a reasonable person, you find your judgment is compelled to one conclusion. If the circumstantial evidence is such as to fall short of that standard, if it does not satisfy that test, if it leaves gaps then it is of no use at all. In this case the circumstantial evidence pointed conclusively to the accused's guilt.

Selaras dengan autoriti tersebut, saya menerima penghujahan TPR yang bijaksana bahawa elemen yang kedua ini telah di buktikan oleh pihak pendakwaan. Kesimpulan yang tidak dapat di bendung adalah sungguhpun tidak ada keterangan secara terus (direct evidence) namun keterangan ikut keadaan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan membuktikan tanpa apa-apa keraguan bahawa tertuduh menyebabkan kematian bekas suaminya itu.

Pada peringkat ini saya kira perlu bagi saya untuk merujuk kepada testimoni SP6, dimana sewaktu pemeriksaan-utama saksi ini telah, antara lain, menyatakan.

> Saya hantar abang saya ke Klinik London, Ulu Tiram. Dalam perjalanan ke klinik saya ada berbual dengan abang saya. Abang saya beritahu tertuduh yang membakarnya. Saya tanya apa sebab tertuduh hendak bakarnya. Abang saya jawap tertuduh hendak pinjam kereta tetapi abang saya tidak benarkan.
>
> Abang saya ada beritahu saya cara tertuduh membakarnya. Abang saya beritahu sewaktu beliau keluar daripada bilik air, tertuduh telah menyiram petrol ke badannya dan terus membakarnya. Abang saya tidak beritahu macam mana tertuduh membakarnya.

Maka persoalan asasnya disini ialah tentang isu kebolehterimaan kenyataan si mati kepada SP6 itu sebagai bukti. Untuk layak sebagai akuan nazak (dying declaration) di bawah undang-undang dan diterima sebagai bukti, kenyataan si mati mesti berkaitan dengan samada sebab kematian atau keadaan-keadaan transaksi yang menyebabkan kematian sebagaimana yang diperuntukan dalam s. 32(1)(a) Akta Keterangan 1950 yang berbunyi seperti berikut:

> Statements, written or verbal, or relevant facts made by a person who is dead or who cannot be found, or who has become incapable of giving evidence, or whose attendance cannot be procured without an amount of delay or expense which under the circumstances of the case appears to the court unreasonable, are themselves relevant facts in the following cases:
>
> (a) when the statement is made by a person as to the cause of his death, or as to any of the circumstances of the transaction which resulted in his death, in cases in which the cause of that person's death comes into question.

Sudah banyak yang diperkatakan tentang topik mengenai akuan nazak. Memadai sekiranya saya merujuk buku *Evidence Practice and Procedure*, Edisi Ketiga di mana penulisnya Augustine Paul di halaman 329 membincangkan peruntukan yang di atas seperti berikut:

> For a statement to be admissible under this paragraph it must either relate to the cause of the maker's death or to the circumstances of the transaction which led to his death. In this respect the scope of the paragraph is wider than the English common law where a dying declaration must relate exclusively to the cause of death itself.

Selanjutnya di halaman 332, Augustine Paul menulis seperti yang berikut:

> Unlike the common law of England this section renders a statement relevant whether the person who made it was or was not at the time when it was made under expectation of death.

Pada hemat saya, setelah meneliti semua keadaan kes ini, adalah jelas kenyataan si mati kepada SP6 sebagaimana yang telah saya perturunkan di atas layak diterima sebagai bukti kerana ianya merupakan akuan nazak bagi maksud s. 32(1)(a) Akta Keterangan 1950. Saya memutuskan sedemikian kerana kenyataan si mati kepada SP6 bahawa "tertuduh telah menyiram petrol ke badannya dan terus membakarnya" adalah sememangnya berkaitan dengan sebab kematian si mati yang telah disahkan oleh SP9 sebagai 'septicaemia due to severe burns'. Dalam hubungan ini, saya ingin menyatakan di sini bahawa saya juga menerima testimoni SP6 sebagai sesuatu yang benar bahawa si mati telah memberitahunya sebagaimana yang telah saya perturunkan diatas. Saya tidak melihat adanya sebab untuk SP6 mereka-reka keterangan ini. Sungguhpun akuan nazak tersebut telah saya terima sebagai bukti namun adalah menjadi kewajipan saya untuk memberi pertimbangan berhati-hati kepada bukti ini sebelum saya boleh bergantung kepada kenyataan tersebut, memandangkan akuan nazak si mati tidak dibuat di bawah sumpah dan tidak tertakluk kepada pemeriksaan-balas. Sekali lagi, dalam hubungan ini, Augustine Paul dalam bukunya yang saya telah rujuk sebelum ini dihalaman 332 menegaskan:

> Since the dying declaration does not depend on the common law test of the deceased having been in a settled hopeless expectation of death its weight is less.

Malahan, dalam kes *Ram Nath v. State of Madhya Pradesh* AIR [1953] SC 42 Mahkamah Agung di India memutuskan dihalaman 423 seperti berikut:

> it is settled law that it is not safe to convict an accused person merely on the evidence of a dying declaration without further corroboration because such a statement is not made on oath and is not subject to cross-examination and because the maker of it may be mentally and physically in a state of confusion

and may well be drawing upon his imagination while he is making the declaration. It is in this light that the different dying declarations made by the deceased and sought to be proved in the case have to be considered.

Dalam kes ini, saya ingin menegaskan dan menekankan bahawa saya sudahpun berpuashati tanpa apa-apa keraguan bahawa tertuduh yang menyebabkan kematian si mati berdasarkan keterangan ikut keadaan yang telahpun saya huraikan diatas. Saya ingin menambah kata bahawa keputusan ini saya capai tanpa bergantung kepada akuan nazak si mati tersebut. Dengan hal yang demikian, saya ingin menyatakan bahawa saya hanya memberi sedikit sahaja pertimbangan ke atas akuan nazak si mati tersebut.

Kini, saya beralih untuk mempertimbangkan elemen ketiga yang terpenting iaitu berkaitan dengan isu '*mens rea*' samada tertuduh mempunyai niat atau pengetahuan yang sewajarnya mengikut undang-undang untuk membuktikan tertuduh telah melakukan kesalahan membunuh. Sebelum saya menyentuh elemen ini, saya ingin merujuk kepada kes *Looi Kow Chai & Anor v. PP* [2003] 1 CLJ 734, di mana Mahkamah Rayuan telah memperkenalkan prinsip bagaimana sesuatu kes *prima facie* perlu ditentukan. Mahkamah Rayuan telah memberikan satu garis panduan dengan memakai ujian samada mahkamah boleh mensabitkan seseorang tertuduh terhadap pertuduhan yang dikenakan itu berlandaskan keterangan pendakwaan yang telah dibentangkan di peringkat penutupan kes pendakwaan. Jika boleh, maka kes *prima facie* telah dibuktikan dan tertuduh hendaklah dipanggil untuk membela dirinya terhadap pertuduhan yang berkenaan. Ini bermakna mahkamah perlu membuat satu penilaian maksimum terhadap keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwaan di peringkat penutupan kes pendakwaan. Oleh sebab itu, sebagaimana yang telah diputuskan dalam kes *Looi Kow Chai*, saya perlu menyoal pada diri saya sendiri samaada dengan keterangan yang dibentangkan oleh pihak pendakwaan sehingga kini, tertuduh boleh disabitkan dengan kesalahan bunuh di bawah s. 302 KK, lebih-lebih lagi jika dipanggil untuk membela diri, tertuduh memilih untuk berdiam diri.

Dalam hubungan ini, Puan Valerie telah berhujah bahawa elemen ketiga ini telah dibuktikan oleh pihak pendakwaan. Untuk tujuan itu, beliau telah bersandarkan kepada hakikat bahawa perbuatan tertuduh menyerah diri di Balai Polis Ulu Tiram membuktikan, memetik kata-katanya, 'guilty mind'. Puan Valerie juga telah merujuk kepada testimoni SP4 bahawa tertuduh tidak cuba melakukan sesuatu bagi membantu si mati yang omengalami kebakaran pada dirinya. Seterusnya, beliau juga telah merujuk kepada testimoni SP15 mengenai tertuduh telah menunjukkan kepada pihak polis beberapa eksibit yang mana eksibit-eksibit itu mempunyai kesan minyak petrol. Saya telah memberi penumpuan dan perhatian yang terperinci kepada isu *mens rea* ini, dan sebagaimana yang telah

saya katakan sebentar tadi, tugas saya adalah untuk menentukan samada keterangan yang dibentangkan oleh pihak pendakwaan pada peringkat ini boleh menyabitkan tertuduh bagi kesalahan membunuh di bawah s. 302 KK, lebih-lebih lagi jika dipanggil untuk membela diri, dia memilih untuk berdiam diri. *Mens rea* tertuduh adalah sesuatu yang tidak dapat dilihat oleh sesiapa. Walau bagaimanapun niat dan pengetahuan dapat ditentukan dengan melihat kepada perbuatan serta tanduk tertuduh dan hal keadaan sekeliling kes ini. Niat atau pengetahuan yang sewajarnya yang menjadi elemen penting bagi kesalahan s. 302 KK sebagaimana yang saya huraikan di atas perlu dibuktikan tanpa keraguan munasabah. Dengan ini, nyata dan jelas undang-undang menghendaki dibuktikan satu niat atau pengetahuan tertuduh yang nyata untuk membunuh si mati bagi pertuduhan yang dikenakan keatasnya. Saya sedar niat boleh terbentuk serta merta tanpa sebarang rancangan untuk membunuh. Dalam menentukan niat dan pengetahuan tertuduh, mahkamah juga melihat kecederaan yang dialami oleh si mati serta alat ataupun senjata yang digunakan oleh tertuduh.

Pada pandangan saya dalam menentukan isu mengenai elemen yang ketiga ini, semua keadaan serta fakta dan aspek yang berikut adalah relevan dipertimbangkan secara keseluruhannya:

1. Kejadian ini berlaku pada jam lebih kurang 6.30 petang di mana pada ketika itu ketiga-tiga anak si mati dan tertuduh berada di dalam rumah.

2. pergaduhan telah berlaku antara si mati dan tertuduh sebelum kejadian ini berlaku. Menurut SP4 beliau mengetahui bahawa tertuduh telah dipukul oleh si mati. Jiran si mati, SP5 terdengar jeritan anak-anak si mati, ‘jangan, jangan’, yang beliau menggangap pada masa itu si mati memukul anaknya.

3. sungguhpun si mati mengalami kebakaran pada tubuh badannya, si mati masih bolehkan memadamkan api dengan menjiruskan air ketubuhnya. Tidak lama kemudian si mati pergi kerumah SP5 untuk mendapatkan pertolongan.

4. tertuduh tidak cuba melarikan dari tempat kejadian setelah peristiwa ini berlaku. Malahan menurut SP6 sewaktu beliau membawa si mati ke Klinik London, Ulu Tiram beliau nampak tertuduh berdiri diluar pintu pagar rumah tersebut.

5. menurut Kpl 103268 Mohd Mansor b Hj Johar (SP7), anggota polis yang bertugas di pejabat pertanyaan, Balai Polis Ulu Tiram, pada jam 7 malam tertuduh telah datang ke Balai Polis bersama kakaknya dan menyerah diri kepada pihak polis.

6. Menurut SP6, dalam perjalanan ke Klinik London di Ulu Tiram si mati masih lagi berupaya dan dalam keadaan sedar untuk menceritakan kepada beliau apa yang telah berlaku.

7. Si mati telah dihantar dan dirawat di Johor Specialist Hospital. Menurut SP8, seorang juruperunding pakarbedah, sewaktu beliau merawat si mati pada lebih kurang 7.45 malam 21 Jun 2001 beliau mendapati si mati mengalami a total area of 52% burns of his face, neck, anterior/posterior trunk, both upper limbs, both lower limbs and buttok.

8. Menurut SP8 sungguhpun kecederaan yang dialami oleh si mati itu adalah serious, namun ianya boleh dirawat di hospital pakar tersebut. Menurut SP8 setelah keadaan si mati telah distabilkan, persediaan telah dibuat untuk menghantar si mati ke Singapore General Hospital pada 22 Jun 2001 atas kehendak keluarga si mati. Si mati hanya dirawat selama 12 jam di Johor Specialist Hospital.

9. Kemudiannya, si mati telah dirawat di Singapore General Hospital. Menurut Dr Ong Yee Siang (SP19), seorang pegawai perubatan di Singapore General Hospital yang mula-mula sekali merawat si mati beliau mendapati si mati mengalami 70% burns. An immediate escharotomy was done on the day of admission for his abdomen and-left lower limb. He underwent further surgery on 27 Jun 2001 to excise ang graft the wounds on the left lower limb. Despite supportive therapy, his condition deteriorated gradually, needing ventilory support for his breathing and inotropic support to maintain his blood pressure. He had full-blown sepsis and finally succumbed to it on 2 July 2001.

10. 12 hari selepas mengalami kecederaan tersebut, si mati meninggal dunia pada 2 Julai 2001.

11. SP9 yang menjalankan bedah siasat terhadap si mati pada 3 Julai 2001, jam 9.30 pagi telah mengesahkan sebab kematian sebagai septicaemia, due to severe burns.

Peristiwa yang malang ini berlaku sewaktu ketiga-tiga anak mereka berada didalam rumah. Meskipun saya sedar perbuatan tertuduh itu merbahaya dan terdapatnya unsur-unsur perancangan, namun keadaan menunjukan kejadian ini berlaku sejurus selepas berlakunya pergaduhan di antara si mati dan tetuduh. Berdasarkan testimoni SP4 dan SP5, saya cenderung untuk membuat kesimpulan bahawa tertuduh telah dipukul oleh si mati sebelum tertuduh menyimbah minyak petrol kebadan si mati dan menyalakan api. Walau bagaimanapun, ini tidak boleh dijadikan satu pembelaan sepenuhnya menurut undang-undang bagi perbuatan tertuduh itu. Namun, pada pandangan saya, ianya perlu diambil kira dalam menentukan *mens rea* tertuduh pada masa yang berkenaan. Memang tidak dipertikaikan bahawa tertuduh tidak cuba melarikan diri setelah dia melakukan perbuatan tersebut. Hakikat ini tidak membantu pihak pendakwaan untuk membuktikan niat tertuduh pada masa yang berkenaan sebenarnya ialah untuk membunuh bekas suaminya. Lagipula, pada pandangan

saya, adalah penting untuk mempertimbangkan bahawa selang masa di antara perbuatan tertuduh dengan kematian si mati agak lama iaitu 12 hari. Disamping itu, SP8 juga telah memberi keterangan pakarnya dengan menyatakan bahawa walaupun kecederaan itu adalah serius namun ianya boleh dirawat di hospital pakar tersebut. Tambahan pula, SP8 telah memberi keterangan bahawa keadaan si mati telah distabilkan sebelum simati dihantar ke Singapore General Hospital. Beliau seterusnya menyatakan bahawa perbuatan si mati menyiram air ketubuhnya yang terbakar menjadikan kecederaan tersebut bertambah teruk tetapi beliau mengakui perbuatan sedemikian adalah tindakbalas yang biasa yang dilakukan oleh seseorang yang mengalami keadaan sedemikian. Pandangan SP8 ini agak berbeza sedikit dengan keterangan SP9 dan SP10. Kedua-dua saksi ini menyatakan bahawa menyimbah air kebahagian yang terbakar boleh mengurangkan kesakitan dan tidak menjadikan kecederaan itu bertambah teruk. Dalam hubungan ini, saya mendapati keterangan SP8 adalah penting kerana beliau adalah pakar yang mula-mula sekali merawat tertuduh. SP8 adalah dalam situasi dan keadaan yang lebih baik untuk membuat penelitian ke atas si mati pada masa yang berkenaan. Oleh sebab itu, saya lebih cenderung untuk menerima keterangan SP8 daripada keterangan SP9 dan SP10 mengenai perkara ini.

Pada hemat saya, sungguhpun keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan mungkin boleh menimbulkan satu syak wasangka bahawa tertuduh mempunyai *mens rea* yang sewajarnya untuk membunuh bekas suaminya itu namun keraguan manfaat harus dan hendaklah diberi kepada tertuduh memandangkan keadaan kes ini. Syak wasangka bukan keterangan dan tidak boleh dijadikan sebarang asas untuk mensabitkan tertuduh terhadap pertuduhan yang dikenakan keatasnya. Manafaat keraguan, pada hemat saya, perlu diberikan kepada tertuduh. Dalam hubungan ini, saya ingin merujuk kes *Balachandran v. PP* [2005] 1 CLJ 85 di mana Yang Arif Augustine Paul HMR (ketika itu) dalam menyampaikan keputusan Mahkamah Persekutuaan mengingatkan kita tentang tahap pembuktian pada penutup kes pendakwaan. Inilah apa yang dikatakan oleh hakim yang arif itu:

> The test at the close of the case for the prosecution would therefore be: Is the evidence sufficient to convict the accused if he elects to remain silent? If the answer is in the affirmative then a *prima facie* case has been made out. This must, as of necessity, require a consideration of the existence of any reasonable doubt in the case for the prosecution. If there is any such doubt there can be no *prima facie* case.

Setelah mempertimbangkan secara keseluruhannya dengan teliti semua keadaan serta keterangan dan pelbagai aspek yang dihuraikan sebentar tadi, pada hemat saya perbuatan tertuduh menyimbah minyak petrol ketubuh badan si mati dan menyalakan api yang menyebabkan kebakaran pada badan si mati tidak dilakukan dengan niat untuk membunuh. Pada hemat saya juga tertuduh tidak

berniat hendak meyebabkan kecederaan tubuh badan si mati sebagaimana yang diketahui oleh tertuduh berkemungkinan menyebabkan kematian si mati. Saya juga tidak fikir perbuatan tertuduh itu dibuat dengan niat untuk menyebabkan kecederaan kepada tubuh badan si mati yang mencukupi dalam keadaan biasa untuk menyebabkan kematian.

Dengan yang demikian, atas sebab-sebab yang dinyatakan diatas, saya memutuskan bahawa pihak pendakwaan gagal untuk membuktikan kes *prima facie* terhadap tetuduh di bawah s. 302 KK. Dalam hubungan ini, saya ingin menambah kata bahawa kesalahan di bawah s. 302 KK dan juga s. 304 KK memerlukan pembuktian niat dan pengetahuan untuk menyebabkan kematian. Namun apa yang membezakan kedua-dua peruntukan tersebut terletak pada tahap atau darjah kemungkinan atau kebarangkalian untuk menyebabkan kematian. Hakim Mahkamah Persekutuaan Raja Azlan Shah (sebagaimana baginda pada masa) menjelaskan dalam kes *Tham Kai Yau v. PP* [1977] 1 MLJ 174 di halaman bahawa:

> It cannot be disputed that intention is a matter of inference. The deliberate use by some men of dangerous weapons at another leads to the irresistible inference that their intention is to cause death. This inference should therefore make it a simple matter to come to a decision as to intention, in any case, such as the present, where the weapons used by the appellants were deadly weapons and where the person killed was struck more than one blow. In actual practice however it is frequently a matter of considerable difficulty to arrive at a conclusion by application of this principle in view of the close connection that the Penal Code makes between intention and knowledge. The provisions relating to murder and culpable homicide are probably the most tricky in the Code and are so technical as frequently to lead to confusion. Not only does the Code draw a distinction between intention and knowledge but subtle distinctions are drawn between the degrees of intention to inflict bodily injury.

Selanjutnya hakim yang arif itu menambah kata:

> Whether the offence is culpable homicide or murder depends upon the degree of risk to human life. If death is a likely result, it is culpable homicide; if it is the most probable result, it is murder. Illustration (d) of section 300, Panel Code is a case of this description. Where the offender knows that the particular person injured is likely, either from peculiarity of constitution, immature age, or other special circumstances, to be killed by an injury, which would not ordinarily cause death, it is murder. Illustration (b) of section 300, Panel Code is a good example. The essence of (b) and (3) is this. It is culpable homicide if the bodily injury intended to be inflicted is likely to cause death; it is murder, if such injury is sufficient in the ordinary course of nature to cause death. Illustration (c) given in section 300, Penal Code is an example. It is on a comparison of these two limbs of section 299 and section 300 that the decision of doubtful cases as the present must generally depend. The distinction is fine, but noticeable. In the last analysis, it is a question of degree of probability.

Memandangkan keadaan kes ini yang sudahpun saya huraikan di atas, pada hemat saya, darjah kemungkinan atau kebarangkalian untuk menyebabkan kematian dalam kes di hadapan saya ini tidak sampai pada tahap kesalahan bunuh dibawah s. 302 KK

Ini membawa saya sekarang untuk menyentuh kesalahan homisid salah yang tidak terjumlah kepada pembunuhan yang boleh dihukum dibawah s. 304 KK. Sebagaimana yang telahpun saya nyatakan di awal tadi, di peringkat ini saya sudahpun berpuashati dan tidak ada keraguan langsung bahawa tertuduh yang menyimbah minyak petrol ke badan si mati dan menyalakan api yang menyebabkan kebakaran keatas tubuh si mati pada hari dan masa yang berkenaan. Disebabkan oleh perbuatan tertuduh, si mati kemudiannya telah meninggal dunia. Perbuatan tertuduh ini nyata merbahaya dan dia wajar semasa melakukannya, mengetahui bahawa perbuatan itu mungkin menyebabkan kematian si mati. Berhubung dengan ini, undang-undang telah digubal bahawa hukuman bagi kesalahan melakukan homisid salah yang tidak terjumlah kepada kesalahan membunuh orang adalah diperuntukkan di bawah s. 304 KK. Menurut peruntukan ini, barang siapa melakukan homisid salah yang tidak terjumlah kepada kesalahan membunuh orang hendaklah dihukum:

a) dengan penjara yang boleh sampai dua puluh tahun dan bolehlah juga dikenakan denda, jika perbuatan yang menyebabkan kematian itu dilakukan dengan niat hendak menyebabkan kematian, atau hendak menyebabkan sesuatu bencana tubuh yang mungkin menyebabkan kematian; atau

b) dengan penjara selama tempoh yang boleh sampai sepuluh tahun, atau dengan denda, atau dengan kedua-duanya, jika perbuatan itu dilakukan dengan mengetahui bahawa perbuatan itu mungkin menyebabkan kematian, akan tetapi dengan tiada apa-apa niat hendak menyebabkan kematian, atau sesuatu bencana tubuh yang mungkin menyebabkan kematian.

Dari peruntukan s. 304 di atas, dapat disimpulkan bahawa terdapat dua bentuk hukuman bagi seseorang yang melakukan kesalahan mematikan orang dengan salah iaitu:

(1) Penjara selama tempoh yang boleh sampai dua puluh tahun dan denda bagi perbuatan yang dilakukan dengan niat hendak menyebabkan kematian atau perbuatan yang dilakukan dengan niat hendak menyebabkan bencana tubuh yang mungkin menyebabkan kematian.

(2) Penjara selama tempoh yang boleh sampai sepuluh tahun atau denda atau kedua-duanya bagi perbuatan yang dilakukan dengan pengetahuan bahawa ia boleh menyebabkan kematian. Bagi bahagian ini seseorang itu tidak mempunyai niat untuk menyebabkan kematian atau satu bencana tubuh yang mungkin menyebabkan kematian.

Setelah saya menimbangkan semua keadaan dan fakta kes dihadapan saya ini serta juga keterangan pakar-pakar iaitu SP8, 9 dan 10 dan berpandukan kes *Tham Kai Yau v. PP* yang telah saya rujuk sebentar tadi, pada hemat saya, pada penutup kes pendakwaan terdapat keterangan yang kukuh untuk menunjukkan bahawa perbuatan tertuduh itu telah dilakukan olehnya dengan niat hendak menyebabkan satu bencana tubuh yang mungkin menyebabkan kematian ke atas si mati. Dengan kata lain, pada hemat saya, darjah kemungkinan atau kebarangkalian untuk menyebabkan kematian dalam kes ini sungguhpun tiada pada tahap kesalahan bunuh dibawah s. 302 KK tetapi sebaliknya adalah mencukupi pada tahap kesalahan mematikan orang dengan salah yang tidak terjumlah kepada kesalahan bunuh. Dari sini dapatlah dilihat dengan jelas, pada hemat saya, bahawa pihak pendakwaan di peringkat penutupan kes pendakwaan telah berjaya mewujudkan suatu kes *prima facie* terhadap tertuduh bagi kesalahan yang boleh dihukum di bawah s. 304(a) KK. Dalam kes *PP v. Nik Mohd Nik Embong* [2004] 4 CLJ 426, Mahkamah Rayuan telah memutuskan bahawa mahkamah mempunyai kuasa di bawah s. 158(1) Kanun Prosedur Jenayah (KPJ) untuk meminda sesuatu pertuduhan seandainya terdapat kes *prima facie* bagi suatu kesalahan yang lain walaupun pihak pendakwaan gagal membuktikan kes *prima facie* bagi pertuduhan asal. Dengan yang demikian itu, bertindak di bawah s. 158(1) KPJ saya memerintahkan supaya pertuduhan asal terhadap tertuduh dibawah s. 302 KK diperturunkan kepada kesalahan di bawah s. 304(a) KK. Pertuduhan pindaan ini adalah sebagaimana yang berikut:

> Bahawa kamu pada 21.06.2001, jam lebih kurang 6.30 petang, di rumah alamat No. 17, Jalan Mutiara 7, Taman Bertuah, Ulu Tiram di dalam daerah Johor Bahru, di dalam Negeri Johor Darul Ta'zim, telah melakukan kesalahan homisid salah yang tidak terjumlah kepada pembunuhan, iaitu meyebabkan kematian bunuh keatas Loh Shin Seng, No. K/P: A0404858, secara menyimbah minyak petrol kebadan si mati dan menyebabkan api ternyala sehingga tubuh badan si mati terbakar yang mana kamu tahu perbuatan kamu itu mungkin menyebabkan kematian, dan oleh yang demikian, kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah seksyen 304(a) Kanun Keseksaan.

Seterusnya saya telah memerintahkan pertuduhan pindaan ini dibaca dan diterangkan kepada tertuduh. Tertuduh telah mengaku salah. Fakta kes telah dibaca kepada tetuduh dan dia faham serta mengakui benar segala fakta yang dikemukakan itu. Saya telah berpuas hati bahawa tertuduh telah faham sifat dan akibat pengakuan salah tersebut. Saya juga berpuas hati tertuduh mengakui sepenuhnya fakta yang dibentangkan itu. Dengan yang demikian saya telah menerima pengakuan salah tertuduh dan seterusnya saya mensabitkan tertuduh terhadap pertuduhan pindaan dibawah s. 304(a) KK.

En. RK Menon dalam rayuannya untuk meringankan hukuman tertuduh telah menyatakan bahawa tertuduh mengaku salah 'at the first available opportunity' bagi kesalahan homisid salah yang tidak berjumlah kepada pembunuhan. Menurut En. Menon lagi, bagi kepentingan anak-anaknya tertuduh tinggal bersama si mati untuk menjaga mereka sungguhpun si mati kerap kali telah melakukan kekerasan fizikal terhadap tertuduh. Beliau seterusnya menyatakan bahawa tertuduh telah menyesal atas perbuatannya itu dan memohan belas kasihan mahkamah dalam menjatuhkan hukuman. Puan Valerie pula dalam penghujahannya menyatakan walaupun ini adalah satu perisiwa yang amat malang sekali di antara tertuduh dan bekas suaminya, si mati namun tertuduh telah melakukan kesalahan yang serius kerana perbuatan tertuduh telah menyebabkan satu kematian. Beliau menambah kata mahkamah perlu juga mempertimbangkan kepentingan awam dalam menjatuhkan hukuman selain menimbangkan rayuan untuk meringankan hukuman sebagaimana yang telah di kemukakan oleh tertuduh.

Dengan hormatnya saya bersetuju apa yang di katakan oleh Visu Sinnadurai H dalam kes *PP v. Ravindran* [1993] 1 MLJ 45 bahawa s. 304 KK memberi mahkamah budi bicara yang meluas untuk menentukan tempoh pemenjaraan. Hakim yang arif itu juga menyatakan bahawa suatu aspek penting hukuman adalah kepentingan awam. Tidak boleh di pertikaikan lagi bahawa kepentingan awam adalah faktor utama dalam penghukuman sebagai memberi satu pengajaran kepada tertuduh dan perlindungan kepada masyarakat sebagaimana yang diputuskan dalam kes *Rex v. Kenneth John Ball* 35 Cr Apa-apa R 164:

> In deciding the appropriate sentence a court should always be guided by certain considerations. The first and foremost is the public interest. The criminal law is publicly enforced, not only with the object of punishing crime, but also in the hope of preventing it. A proper sentence, passed in public, serves the public interest in two ways. It may deter others who might be tempted to try crime as seeming to offer easy money on the supporition, that if the offender is caught and brought to justice, the punishment will be negligible. Such a sentence may also deter the particular criminal from committing a. crime again, or induce him to turn from a criminal to an honest lift. The public interest is indeed served, and best served, if the offender is induced to turn from criminal ways to honest living. Our law does not, therefore, fix the sentence for a particular crime, but fixes a miximum sentence and leaves it to the court to decide what is, within that maximum, the appropriate sentence for each criminal in the particular circumstances of each case.
>
> Not only in regard to each crime, but in regard to each criminal, the court has the right and the duty to decide whether to be lenient or severe.

Saya bersetuju bahawa kesalahan di bawah s. 304(a) KK adalah satu kesalahan yang serius di mana hukuman maximum yang boleh dikenakan ke atas tertuduh ialah 20 tahun penjara. Akibat perbuatan tertuduh satu nyawa telah hilang. Dengan yang demikian tertuduh sewajarnya di hukum di atas kesalahan yang dia telah lakukan.

Walaupun kepentingan awam adalah faktor yang paling penting, mahkamah harus juga mengambilkira fakta-fakta yang di kemukakan oleh tertuduh dalam rayuannya supaya hukuman di ringankan. Dalam kes *Mohamed Jusoh bin Abdullah & Anor. v Public Prosecutor* [1947] MLJ 130 Willan HB berkata:

> In our view no sentence can be assessed by a simple mathematical formula. Many factors must be taken into account according to the circumstances of attention to the matters which should be taken into account in fixing punishments as set our in *Halsbury's Laws of England* (Hailsham Edition) vol. 9, para 365:
>
> > The Court, in fixing the punishment for any particular crime, will take into consideration the nature of the offence, the circumstances in which it was committed, the degree of deliberation shown by the offender, the provocation which he has received, if the crime is one of violence, the antecedents of the prisoner up to the time of sentence, his age and character.

Dalam kes ini saya mempertimbangkan bahawa telah berlaku satu pergaduhan antara si mati dan tertuduh sebelum peristiwa ini berlaku. Berdasarkan keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan saya juga mendapati bahawa si mati telah memukul tertuduh sebelum tertuduh menyimbah minyak petrol ke badan si mati. Pada pandangan saya, tertuduh telah melakukan perbuatan yang sedemikian akibat daripada emosinya yang tertekan dan perasaan marahnya terhadap si mati. Tertuduh juga telah mengaku salah apabila mahkamah meminda pertuduhan terhadapnya. Pada hemat saya, ini juga menunjukkan bahawa tertuduh telah benar-benar insaf di atas kesalahan yang telah dia dilakukan.

Setelah saya menimbangkan semua faktor yang di atas, saya berpendapat bahawa hukuman yang sesuai dan wajar terhadap tertuduh dalam keadaan kes ini ialah penjara lapan tahun dari tarikh dia ditangkap.